

have til Opgave, om det er muligt, at finde simplere og bedre Arbejdsmetoder end dem, man for Tiden kender. En Ting, man ogsaa lægger Mærke til i de sønderjydske Landsdele, er den Mængde Personer, som efterhaanden er blevet ansat i vore Statsinstitutioner, ikke mindst ved Statsbanerne. Naar man taler med Sønderjyderne, er noget af det første, man hører, Udtalelser af følgende Natur: Det er ubegribeligt, at der paa denne eller hin Station skal anvendes saa meget Mandskab. De fortæller, hvor meget der anvendes under det tyske Styre, og det viser sig, at der nu er akkurat det dobbelte af det Antal, som den Gang anvendtes. Man er dernede agtpaaagivende med Hensyn til saadanne Forhold. Det maa være Kommissionens Opgave, og det maa i det hele taget være det, man sætter Kræfterne ind paa: at bringe Udgifterne ned. Vi kan ikke fremdeles klare os med stadig at dreje paa Takstkruen for paa den Maade at opnaa Balance. Det har været nødvendigt at faa de Takstlove, som vi fra Venstres Side er gaaet med til, men jeg vil meget stærkt betone, at vi med Hensyn til Jernbanetakster er ved Grænsen og vanskeligt kan komme videre. Vi ved ogsaa, at forsaavidt man skulde gaa videre i den Henseende — og det vil maaske ske allerede ved de nuværende Takster —, vil man ifølge et Forlydende fra den allerseneste Tid møde en ret storstilet Konkurrence fra Bilselskaber. — Der kunde maaske i denne Forbindelse være Grund til at nævne, at det er et meget stort Beløb paa Statsbanernes Budget, der gaar til Frirejser, Fri-billetter, naturligvis særlig for Statsbanepersonalet. Naar vi nu er kommet op paa et Beløb af 1 Mill. Kr., var der antagelig Grund til at undersøge, om der ikke kunde spares en Del af disse mange Penge. Det ser altsaa ikke godt ud for vore Statsinstitutioner, selv om der er kalkuleret et Overskud paa en lille Million Kroner.

Vi er for Tiden Vidne til, at der til Trods for de økonomiske Vanskeligheder, som vi i det hele taget staar i, blandt Tjenestemændene er en Bevægelse fremme for, at der nu atter skal ske Lønforhøjelse, og det skulde være en Lønforhøjelse paa adskillige Millioner Kroner. Jeg vil her udtale — og jeg vil haabe, at vi maa staa solidarisk i Rigsdagen paa dette Punkt —, at efter at vi har behandlet Tjenestemændene kulant, gaar det ikke an, at vi igen lefler for dem og byder dem 10—20—30 Mill. Kr. Det er ikke mere tilstrækkeligt,

at Tjenestemændene siger: Vi er paa Grund af Dyrtiden ikke i Stand til at kunne købe saa meget som tidligere af de forskellige Ting, vi ønsker, thi det maa erindres, at nu kommer vi ind i en Tid, hvor vi skal til at købe noget mindre. For hele Valutasituationen vil det til syvende og sidst være den eneste Redning, at vi køber mindre og udfører mere. Jeg har allerede nævnt, at fra alle Rigsdagens Partiers Side har man vist sig kulant overfor de berettigede Krav fra Tjenestemændenes Side, men vi maa have Mod til at se Sagen, som den er: at det ikke i Øjeblikket gaar an, at vi giver det Udseende af, at vi maaske kunde tænke os at give meget større Beløb ud til Tjenestemændene. Jeg haaber oprigtig, at der indenfor Tjenestemændenes egen Kreds maa være et Flertal, der kan indse, at som Landet ligger i det hele taget og under Hensyn til, at vi nylig har faaet de store Lønningslove, er Tiden ikke inde til at fremsætte nye Krav. Naturligvis er der noget rigtigt i det, man fremfører fra Tjenestemændenes Side, at de ugifte faar for meget i Forhold til Forsørgere med Børn. Her staar vi atter overfor et Dogme, som vi i sin Tid blev nødt til at respektere, Slagordet var: Lige Løn for lige Arbejde. Nu er der mange, som indser, at den valgte Fremgangsmaade var forkert, og at man netop skulde have haft et Forsørgertillæg, jeg har i alt Fald set adskillige Artikler fra Tjenestemænd, som har ment, at den nuværende Ordning var ganske urimelig. Thi hvad vil det sige: Lige Løn for lige Arbejde? Hvis man analyserer det, bliver det til syvende og sidst en ren og skær Frase. Af to Lærere kan den ene gøre et glimrende og enestaaende Arbejde, medens den anden er en meget uduelig Lærer, men vi giver dem samme Løn. Det er ikke lige Løn for lige Arbejde, og derfor er det kun et Slagord, som vi imidlertid desværre bøjede os for her paa Rigsdagen. Jeg for mit Vedkommende — det er der maaske ikke mange, der husker — var den eneste, som talte for Forsørgertillæg, men min Røst var en Røst i Ørkenen, ogsaa i Udvalget var det mig ganske umuligt at trænge igennem med denne Tanke. Det glæder mig, om det end er kedeligt, at det kommer saa sent, at en hel Del nu indser, at det var galt, at man ikke den Gang tog Hensyn til netop det, jeg tillod mig at fremføre, at der burde gives et Forsørgertillæg. Jeg tror, at det, det gælder om,